

Sygn. akt III CSK 25/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)
na rzecz adwokata D. C. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset)
złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywał w uwzględnieniu przez Sąd Apelacyjny zarzutu przedawnienia na podstawie art. 442 § 1 k.c., gdy zastosowanie powinien znaleźć art. 442¹ § 3 k.c., skoro przed dniem jego wejścia w życie nie ujawniła się szkoda, roszczenie nie stało się wymagalne,

a jedynie wobec wymagalnego roszczenia można podnieść zarzut przedawnienia. Nie upłynął także trzyletni termin przedawnienia, skoro o szkodzie powód dowiedział się w 2007 r., ale dopiero w 2011 r. ustalił podmiot odpowiedzialny za szkodę, a pozew wniósł w 2012 r.

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyżej wskazanym rozumieniu.

Po pierwsze, Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 17 lutego 2006 r. (III CZP 84/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 114) przyjął, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę (art. 442 § 1 zdanie drugie k.c.), bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła, a więc także bez względu na to, kiedy dowiedział się o niej poszkodowany.

Po drugie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że jeśli w dacie wejścia w życie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 80, poz. 538), czyli w dniu 10 sierpnia 2007 r., upłynęło więcej niż dziesięć lat od daty zdarzenia wyrządzającego szkodę, jakiegokolwiek roszczenia z deliktu tego wynikające nie mogą być dochodzone po dniu 10 sierpnia 2007 r. na podstawie art. 442¹ § 3 k.c. w związku z art. 2 ustawy zmieniającej, choćby poszkodowany dowiedział się o szkodzie po dniu 10 sierpnia 2007 r. i po tym dniu wytoczył powództwo, mieszcząc się w terminie trzyletnim biegnącym od daty powzięcia wiadomości o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia przewidzianym w art. 442¹ § 3 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2016 r., II CSK 719/15, OSNC 2017, nr 5, poz. 60, z dnia 8 października 2014 r., II CSK 745/13, nie publ., i z dnia 25 kwietnia 2013 r., V CSK 239/12, nie publ.). Wprawdzie wyrażono także zapatrywanie, że jeżeli do dnia 10 sierpnia 2007 r. upłynie tylko termin dziesięciu lat określony w art. 442 § 1 zdanie drugie k.c., a nie ujawni się jeszcze szkoda to w rozumieniu art. 2 ustawy zmieniającej roszczenie jest jeszcze nieprzedawnione według przepisów dotychczasowych, a więc ma zastosowanie art. 442¹ k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października

2011r., IV CSK 46/11, nie publ., z dnia 10 lipca 2013 r., II PK 316/12, nie publ., i z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 322/13, nie publ.). Odwołanie się jednak przez Sąd Apelacyjny do dominującego nurtu orzeczniczego nie dowodzi oczywistej zasadności skargi. Ponadto z podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wynika, że delikt stanowiący podstawę roszczenia miał miejsce najpóźniej 27 maja 1985 r., w okresie pobytu powoda w szpitalu (13 marca do 8 maja 2001 r.) w dokumentacji lekarskiej odnotowano HCV dodatni, a powód dowiedział się o zakażeniu w czasie kolejnego pobytu w szpitalu (5 luty - 2 maj 2007 r.), czyli przed wejściem w życie ustawy zmieniającej.

Po trzecie, Trybunał Konstytucyjny stwierdzając niekonstytucyjność art. 442 § 1 zdanie drugie k.c. uznał za konieczne odroczenie utraty mocy obowiązującej tego przepisu z uwagi na obawę całkowitej destabilizacji stosunków prawnych, istniejących na gruncie mechanizmów odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto (por. wyrok z dnia 1 września 2006 r., SK 14/05, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 97). Natomiast w wyroku z dnia 22 stycznia 2013 r., P 46/09 (OTK - A 2013, nr 1, poz. 3) stwierdził, zgodność z Konstytucją art. 2 ustawy zmieniającej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 16 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).